

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Veroniky Juřičkové v právní věci žalobce: **V. S.,** zastoupeného advokátem JUDr. Matějem Šedivým, sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 11. 2018, č. j. MV-111909-4/SO-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 6. 2020, č. j. 57 A 183/2018 - 65,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Dne 20. 8. 2018 zamítlo Ministerstvo vnitra (správní orgán prvního stupně) podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 a dále ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), žalobcovu žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – OSVČ, neboť žalobce ve stanovené lhůtě nepředložil doklady za účelem ověření údajů uvedených

v žádosti. Žalobcovo odvolání žalovaná zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce u Krajského soudu v Plzni. Krajský soud žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

[3] Krajský soud usoudil, že správní orgány se dostatečně zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, k čemuž citoval z jejich rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně vzal v úvahu i skutečnosti, které mu byly známy z úřední činnosti. Žalobce nemůže oprávněně namítat, že se správní orgány nevypořádaly s tvrzeními, které uvedl až v žalobě (počet vyživovaných dětí, smrt manželky, ekonomická aktivita). Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil a ani správní orgány neměly k dispozici skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že situace žalobce je pro svoji mimořádnost odlišná od okolností jiných obdobných případů. Ztrátu pobytového oprávnění žalobce zapříčinil pouze vlastní nesoučinností se správními orgány.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[5] Stěžovatel namítá, že správní orgány dostatečně neposoudily přiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Právní úprava účinná v době podání stěžovatelovy žádosti trvala na širokém posouzení přiměřenosti, správní orgány se však otázkou zabývaly povrchně a v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.

[6] Stěžovatel namítá, že je vdovcem a samoživitelem sedmi dětí. Není podstatné, že žádné z těchto dětí nemá na území ČR legálně upraven pobyt. Stěžovatel v ČR podniká a pro výživu rodiny je jeho příjem zcela zásadní. Jakékoliv ohrožení tohoto příjmu tvrdě zasahuje do rodinného života stěžovatele.

[7] Stěžovatel již od počátku svého pobytu na území České republiky sděloval správnímu orgánu své rodinné poměry, a tudíž by měly vyplývat z cizinecké evidence. Správní orgán je však v meritorním rozhodnutí nijak nezohlednil ani nezmínil. Stěžovatel tak správní rozhodnutí pokládá za nepřiměřeně tvrdá a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56.

[8] **Žalovaná ve vyjádření** ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatelova námitka není důvodná a krajský soud se s ní vypořádal. Ke stěžovatelem nově uváděným skutečnostem odkazuje na § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[10] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti stejně jako v žalobě namítá, že správní orgány nedostatečně posoudily zásah rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života; měly přitom vzít v úvahu skutečnosti jim známé z úřední činnosti.

[12] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

[13] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře k posuzování přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince konstantně judikuje, že správní orgán nemusí výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba, aby výslovně zohlednil ty důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (viz rozsudek ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34, ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 37, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 36). Míra a intenzita poměřování je pak přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. V této souvislosti ovšem také platí, že břemeno tvrzení tíží primárně žadatele o konkrétní pobytové oprávnění - je to totiž sám žadatel, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a kdo nejlépe může vylíčit specifika svého soukromého a rodinného života do té míry, aby mohla být položena „na misku vah“ proti veřejným zájmům, které případně naopak brání udělení či prodloužení pobytového oprávnění. To platí tím spíše v nyní posuzovaném řízení, které bylo zahájeno na základě žádosti samotného stěžovatele. Důkazní břemeno v řízení vedeném na základě žádosti leží primárně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015 - 26, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 31, či ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020 - 27). Ostatně sám zákonodárce toto obecné pravidlo novelou č. 222/2017 Sb. s účinností od 15. 8. 2017 výslovně v zákoně o pobytu cizinců zakotvil, když do § 174a doplnil větu druhou, jež stanoví, že *účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

[14] Ze správního spisu v projednávané věci nevyplývá, že by stěžovatel správním orgánům sděloval jakékoliv skutečnosti ohledně svého soukromého a rodinného života, které následně tvrdil v žalobě a kasační stížnosti. Jak již uvedl krajský soud, správním orgánům nelze vytýkat, že se nevypořádaly s tvrzeními, jež jim nebyla známa. Není ani pravdou, že by uvedené informace ohledně stěžovatelovy rodinné situace vyplývaly z cizinecké evidence. Správní orgán prvního stupně se naopak zabýval všemi okolnostmi, které mu z jeho činnosti byly známy. Konstatoval, že stěžovatel nemá na území rodinné vazby, neboť všichni jeho příbuzní pobývají v zemi původu, k čemuž žalovaný doplnil, že se jedná o stěžovatelovy dvě děti. To ostatně potvrdil i stěžovatel, který uvedl, že žádné z jeho dětí nemá na území ČR povolen pobyt. Dále se jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný zabývali i otázkou délky stěžovatelova pobytu na území ČR, jež je z cizinecké evidence zřejmá, avšak shledali, že samotná délka stěžovatelova pobytu není dostatečným důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodů pro neprodloužení pobytového oprávnění. Správní orgán prvního stupně též doplnil, že mu nejsou známy žádné skutečnosti ohledně zdravotního stavu stěžovatele, které by bránily případnému odjezdu

zpět do země původu. V odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí žalobce pouze uvedl, že na území ČR navázal řadu osobních, pracovních a kulturních vztahů a zdůraznil, že zde pobývá již 13 let. S těmito tvrzeními se žalovaný v rozhodnutí o odvolání dostatečně vypořádal, správně uvedl, že tvrzení o navázaných vztazích na území ČR je obecné a ničím nedoložené, v otázce délky pobytu se ztotožnil s prvostupňovým správním orgánem.

[15] Stěžovatelovými námitkami ohledně posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života se dostatečně zabýval i krajský soud, přičemž stěžovatel v kasační stížnosti relevantně nezpochybňuje jeho závěry, pouze opakuje své žalobní námitky. I z výše uvedeného je však zřejmé, že krajský soud věc posoudil správně a v souladu s ustálenou judikaturou.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. února 2022

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu